

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi S.G. i M.G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego

w sprawie z powództwa S.G. i M.G.

przeciwko D.W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

S.G. i M.G. wnieśli w pozwie przeciwko D.W. o zasądzenia na ich rzecz kwoty 10.066 zł tytułem nieprawidłowego wykonania umowy o dzieło.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r. oddalił powództwo. Apelację powodów od tego wyroku Sąd Okręgowy oddalił wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 stycznia 2015 r. S.G. i M.G. zarzucili temu wyrokowi niezgodność z art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz art.

117 § 2 k.c., art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 378 §1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, w myśl art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia S.G. i M.G. o niezgodności wyroku Sąd Okręgowy z dnia 16 stycznia 2015 r. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c., art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 378 §1 k.p.c. nie zawierają argumentów, które – wstępnie oceniając

– pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu. Skargę powodowie oparli przede wszystkim na zarzutach naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, oceny zaś zarzutu naruszenia prawa materialnego należy dokonać na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a nie stanu faktycznego, który zdaniem podnoszących zarzut naruszenia prawa materialnego, powinien zostać ustalony w sprawie. Uzasadnienie skargi zawiera polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy oraz poczynionymi przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi, a zgodnie z art. 424⁴ zd. drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów.

Mając to względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.